den anden Statsinstitution, kan man jo ikke paa den Maade forsømme den, at man ikke en Gang vil være med til dens almindelige Vedligeholdelse. Nu er det en given Sag, at det Normalbudget, som blev opstillet i 1922, naturligvis ikke skal forstaas paa den Maade, at de enkelte Konti skal være akkurat lige ens fra det ene Aar til det andet, det vilde være et alt for stift System, der skal en lille Smule Bevægelighed til, og der er selvfølgelig ikke noget i Vejen for, at det kan der ogsaa være paa de militære Budgetter. Men netop med Hensyn til Konto L. og adskillige andre Kontoer, hvor der altsaa er Tale om Hærens forskellige Forsyninger, Krigsmateriel og den Slags Ting, vil jeg minde om, at vi i 1922 meget voldsomt blev kritiseret fra radikal og socialdemokratisk Side, idet de udtalte, at Rammerne i Virkeligheden var alt for store i Sammenligning med de Beløb, som vi afsatte til Krigsmateriel, til Forsyning og Kostforplejning, og hvad der nu i det hele taget her var Tale om.

Jeg skal tillade mig med den højtærede Formands Tilladelse at oplæse nogle enkelte Linier af det radikale Venstres Mindretalsbetænkning, der findes i Tillæg B. for Samlingen 1921—22. Der udtales: „Udgifterne til Beklædning og Krigsmateriel er nedsat til Beløb lavere end i det Budget, der ledsagede Regeringsforslaget, til Trods for at Hæren er stærkt udvidet, og til Trods for at Forsvarsministeren allerede den Gang havde hævdet, at de foreslaaede Beløb paa adskillige Punkter var for lavt anslaaet." Jeg mener, det er nødvendigt at minde om, at denne Udtalelse blev forstærket her i Tinget, idet man kritiserede os for, at de Beløb, der var anslaaet til forskellige Forsyninger indenfor Hæren, var alt for lave. Jeg skal tillade mig at oplæse nogle ganske faa Linier fra anden Behandling af Forsvarslovene den 25. Juli 1922. Det ærede Medlem Hr. P. Munch udtaler her: ....„Ordningen af 1909 var gennemført paa et uholdbart økonomisk Grundlag, der maatte bevirke, at Forsyningerne ikke forslog i det Øjeblik, man virkelig stod overfor en Prøve. De ærede Medlemmer kan være sikre paa, at vedtager de nu disse Ændringsforslag i Tillid til de ledsagende Budgetter, saa vil de komme til at se en Udvikling af ganske tilsvarende Karakter i de nærmest kommende Aar. Man vil foreløbig fra Administrationens Side prøve paa at klare sig igennem ved Hjælp af Ordet „anslaaet", saa længe som det overhovedet er muligt at holde det gaaende paa Grundlag af dette, og hvis Rigsdagen begrænser den Elasticitet, den ærede Ordfører Hr. I. A. Hansen talte om, da vil de militære Myndigheder kunne møde overfor Ministeriet med deres Beviser for, at de Bevillinger, der her foreligger, ikke er tilstrækkelige til at gennemføre den ved Ministeriets Foranstaltning vedtagne Lov; og hvis der atter skulde opstaa en Situation, hvor man overvejer, om Hæren og Flaaden er tilstrækkeligt forsynet, da vil det vise sig, at man staar, som man stod i 1914." Hvorledes kan man kritisere os for Ordningen af 1922 og saa nu komme og anmode os om at være med til saa voldsomt at nedsætte disse Bevillinger, ja, næsten til fuldstændig at halvere dem? Hvorledes kan man gøre det og tro, at vi fra vor Side vil være med til noget saadant? Det forekommer mig, at de Herrers Ord, som jeg nylig har oplæst baade af Betænkningen og fra de Forhandlinger, vi førte i 1922, slaar i høj Grad tilbage paa dem i dette Øjeblik. Jeg for mit Vedkommende mener, at man selvfølgelig kan forhandle om Rammerne — det er altid Tilfældet, og det var det ogsaa i 1922 —, om, hvor vide de skal være, og om man skal have et Regiment mere eller mindre, men jeg synes, at naar vi endelig er blevet enige om, hvor vide Rammer vi skal have, skal vort Værn have en god Udrustning. Det blev i særlig Grad fremhævet fra de sønderjydske Repræsentanters Side — jeg minder bare om det, jeg skal ikke citere, hvad der i den Henseende blev sagt, bl. a. af det daværende ærede Medlem Hr. Mads Gram.

Der bliver kun et Skelet tilbage, hvis disse Ændringsforslag bliver vedtaget, saaledes som de er stillet, og jeg er aldeles overbevist om, at hvis de Herrer havde gennemført en Ordning som den, vi gennemførte i 1922, vilde de heller ikke have fundet sig i, at de 2 Aar efter skulde se denne Ordning fuldstændig ødelagt. Jeg skal ikke sige meget om de Udtalelser, der stadig kommer frem om den daarlige Ordning af 1922, men vil kun minde om, at den er billigere og mere tidssvarende i alle Henseender end den Ordning, vi gik bort fra, og i Referatet af de Forhandlinger, der blev ført i sin Tid, kan man Spalte op og Spalte ned læse, hvorledes der blev diskuteret om, hvor billig den nye Ordning i det hele taget vilde blive. Til Trods for, at vi fra vor Side udtalte, at Ordningen af 1922 vilde bringe meget betydelige Reduktioner i Forhold til Ordningen af 1909 og vilde blive betydelig billigere, blev det bestridt fra anden Side. Jeg kan huske, at jeg udtalte ved en bestemt Lejlighed overfor et Medlem her i denne Sal, at vedkommende